

EL MEU PRIMER RECORD DE MARIÀ VILLANGÓMEZ LLOBET

Josep Marí

La mestra mallorquina Joana Pascual tenia al seu càrrec, d'anys ençà, l'escola de noies de Sant Francesc de l'Estany. La de nois, a partir del curs 1959-1960, tingué com a mestre l'escriptor Marià Villangómez Llobet, que procedia de la de Sant Miquel de Balansat, poble en el qual, al llarg de tretze anys, es guanyà l'estima i la consideració de la gent i escriví la part més abundosa i, sens dubte, representativa de la seva obra. *Sonets de Balansat*, *L'any en estampes*, *El cop a la terra*, en són títols ben celebrats.

Jo, amb dotze anys, el 1960, tenia unes referències vagues de l'escriptor. Em balla pel cap que havia vist un exemplar d'*El cop a la terra*, amb uns dibuixos magnífics de Vicent Calbet, a casa del pintor Antoni Pomar. O va ser després de conèixer-lo? El cas és que Joana Pascual, amb ocasió d'una excursió escolar que els al·lots i les al·lotes feien per cloure el curs, em va convidar a anar amb ells a passar el dia a la platja del Canar. Això devia ser el 1960, acabat el primer curs que Villangómez passava a l'Estany. Jo era un xitxarel·lo. Joana Pascual, amb gran alegria de la meua banda, em va presentar l'escriptor i li féu avinent la meua doble afició a la pintura i a l'escriptura.

Aquell home tan alt, de còrpora forta, de faccions pronunciades i un bigoti acurat, em va impressionar, però en cap moment me'n vaig sentir esquiú. Era una persona de conversa agradable. La seva vella amistat amb Joana Pascual segurament també me'l feia pròxim. Jo no havia estat mai en aquell paratge, que recordaré sempre com un paradís encalmat i lluminós. Damunt la platja del Canar, no hi havia res altre que natura verge i, al bell mig, un canyar espès que arrecerava un naixement d'aigua. Només, al costat sud de la somiosa rada, s'havien edificat uns establiments turístics molt discrets que a penes afectaven la integritat

de l'indret. Dinàrem d'entrepans a l'altre extrem de la platja, cap al costat de cala Nova. Era un lloc de roques des d'on es dominava l'oberta badia, amb algunes casetes de llaüt i la illeta del Canar, que omplia un tros d'horitzó. Jo duia una gorra blava per protegir-me del sol. Una gorra de visera tova, xereca i deforme. Tal vegada la gorra, tan manyuclada, cridà l'atenció de l'escriptor quan, havent dinat, tragué un llapis carbó, i em féu dos retrats diferents en uns folis, un de perfil i l'altre —crec—, de tres quarts. Que Villangómez dibuixés tan bé em va sorprendre. De la seva condició d'artista, jo no en sabia res. Dibuíxava amb un traç enèrgic i net, i no li calia retocar res. El seu dibuix era directe, espontani. S'hi notava l'ofici (més endavant, el propi Villangómez em mostrà algunes pintures i uns quants dibuixos d'un temps en què es debatia entre la pintura i la literatura).

Aquell dia, gràcies a la invitació generosa de Joana Pascual —que, en algunes cartes, jo tractava com la tia Joana, car vivia en dispesa a casa de les meves ties—, vaig conèixer la persona que amb més autoritat influí en la meva formació, no només a través de les seves magistrals classes de català, sinó també de tantíssimes estones compartides amb ell en diàlegs distesos, sempre interessants i amens, fos a casa seva, a la societat Ebusus o tot passejant per la ciutat i l'illa. I més endavant, en tasques de l'Institut d'Estudis Eivissencs. La seva cultura era vasta i profusa; el seu criteri, d'una solidesa incontestable. Exercí el mestratge i l'autoritat intel·lectual amb una condescendència benèvola, sense dogmes, sense imposicions, però també sense renúncies, deixant potser que ens equivoquéssim sols, que era una bona manera d'assolir el seny, la responsabilitat i la maduresa.

Els articles d'aquest número 1 de la revista *Veus baixes*,
publicats al maig de 2013,
amb ISSN 2254-5336,
es publiquen amb llicència Creative Commons:
se n'autoritza la reproducció sempre que se'n citi l'autor,
que sigui sense propòsits comercials
i que no se'n facin elaboracions derivades

